

Осінні квіти ще цвітуть серед долин,
Ще ясен під вікном шумить зелений,
Та ген од снігових од білих верховин
Холодний світ зими пливе до мене.
Ще в моїм серці сяє день ясний,
Та темний чуб вже сивина укрила,
Неначе буйний ряст зеленої весни
Зимова паморозь нараз прибила.

Вмирають квіти вже. І геть зника життя.
Прилинь до мого серця, пташко мила!
Сумний минає вік, немає вороття,
Ген — край життя чекає нас могила.
Я перший з нас помру. Скажи, скажи мені,
Чи саван мій обмиєш ти сльозами,
Чи спалахнуть в очах нових кохань вогні
Й моє ім'я зотліє над вогнями?

Якщо свою вуаль ти скинеш жалібну,
Залиш її на камені у мене;
Покину світ могил тоді на мить одну,
Щоб підібрати те сумне знамено
І сльози втерти ним,— в яку коротку мить
Забула ти усе наше минуле!
Та кров сердечних ран не легко зупинить,
Воно і тут ячить — тривожне серце чуле.